

Hilda Spruit
Verschijningen

δ

VERSCHIJNINGEN
HILDA SPRUIT

*Hoewel wij niets tastbaars meer kunnen delen,
ben je toch nog steeds zo heel dichtbij.
Jouw subtiel aanwezig zijn,
maakt een uitverkoren mens van mij.*

Proloog

1 mei

Het geluid van de deurbel verscheurt de loodzware stilte die al dagenlang in en om het huis hangt. Hoewel zijn verstand hem zegt rustig te blijven, verstijven al zijn spieren. Vroeger registreerde hij dit soort alledaagse geluiden niet, maar sinds de verdwijning van zijn zus lijkt alles dubbel zo hard bij hem binnen te komen. Het schelle geluid galmt na in de gang en eechoot door in zijn hoofd. Elke zenuw in zijn lichaam staat op scherp. De pen glijdt uit zijn hand. Hij laat zijn scriptie voor wat ze is en staat op vanachter zijn bureau. Met benen die voelen als beton dwingt hij zichzelf om naar de deur van zijn kamer te lopen. Zachtjes duwt hij die een stukje open, aarzelend, berekenend, alsof Michael Myers er ieder moment met opgeheven keukenmes achter vandaan kan springen. Hij zet een voet over de drempel, de andere weigert. Het sloffen van zijn moeder klinkt door de gang. Met ingehouden adem buigt hij zich voorover en kijkt langs de treden van de trap het halletje beneden in. Door het matte glas van de buitendeur ziet hij vaag twee gedaantes met petten op. Hij kijkt tegen de kromgebogen rug van zijn moeder, die de buitendeur een stukje opent. De twee figuren nemen hun pet af. ‘Mogen we binnenkomen?’ Op de deurknop maakt zijn moeders hand een machteloze vuist. Dan draait ze zich om en sloft in de richting van de huiskamer, aarzelend, traag, alsof haar lichaam te zwaar is voor haar benen. Met holle, smekende ogen werpt ze in het voorbijgaan een blik naar het trapgat. Twee agenten stappen achter haar aan, de petten onder hun armen geklemd. Even klinkt er zachte muziek. Ze sluiten de kamerdeur. De huiveringwekkende stilte keert terug, tien seconden maar, tien eenzame, angstige seconden. Paniek dendert door zijn lichaam als een horde op hol geslagen buffels en bevriest zijn ledematen. Steenkoude stalen vingers

omklemmen zijn keel. De langgerekte schreeuw van zijn moeder klinkt als die van een dier in doodsangst. Een nieuwe stoot adrenaline jaagt door zijn aderen en ontdooit hem. Zijn voeten vliegen over de traptreden en in een recordtijd staat hij in de huiskamer. Zijn moeder heeft zich in een stoel laten vallen. Als een standbeeld zit ze daar, haar armen slap naar beneden hangend over de leuning. Haar mond staat open en haar pupillen zijn zo groot dat de irissen nog nauwelijks zichtbaar zijn.

*Oh, Donna, oh, oh, Donna, oh, oh, oh,
Lookin' for my Donna ...*

De muziek klinkt zachtjes uit de boxen. De jongen kijkt van zijn moeder naar de platenspeler, waar de naald dansend door de groeven van het vinyl glijdt. Natuurlijk, *Hair*, de lievelingsmuziek van zijn zus. Dat is wat ze doet, onafgebroken naar die plaat luisteren.

Een van de agenten tilt behoedzaam de naald van de plaat en zet de arm terug in de houder. Hij buigt zich over de vrouw heen, die zich happend naar lucht aan hem vastklampt.

De andere agent loopt op de jongen af. Zijn lippen bewegen, maar de jongen verstaat geen woord van wat hij zegt.

Over de schouder van de agent blijft hij naar zijn moeder staren. Nog steeds hapt ze om zich heen, zoekend naar een luchtbel om uit te ademen. Zijn hoofd dreunt. Als hij zijn moeder een ademteug hoort nemen, verslapt de greep om zijn keel wat. Het rauwe geluid dat uit haar longen komt, snijdt door zijn ziel. Het is mis, denkt hij, helemaal mis.

Tegenover hem kijkt de agent hem begripvol aan.

‘Ze is dood,’ zegt de jongen. ‘Zeg het maar, ik weet het toch al!’

De agent slaat zijn ogen neer. ‘Het spijt me.’

‘Waar is ze?’ Zijn stem klinkt vreemd, alsof het niet zijn eigen stem is.

Terwijl de wereld onder de voeten van de jongen afbrokkelt, wijst de agent naar de eethoek. ‘Zullen we even gaan zitten?’ Maar de jongen schudt zijn hoofd. ‘Ik moet naar haar toe,

zeg me waar ze is! Nu!’

‘Dat gaat niet, het onderzoek loopt nog.

Het is een alleenstaande man uit de buurt die ...’

Jielker Karsten, schiet het onmiddellijk door de jongen heen.

Hij draait zich om en haast zich naar de voordeur. Op zijn sokken rent hij de straat uit en hij staat pas stil als hij twee straten verderop publiek ziet staan voor een rijtjeshuis. Aan de gevel hangt een houten kastje, waarin een aantal verschoten boeken staan. Zo dichtbij, hoe vaak kwam hij hierlangs om over het bruggetje naar huis te fietsen, terwijl zijn zus, zijn Petra ... Hij loopt langs de omstanders en vangt flarden van hun gesprekken op. ‘... misbruikt ... vermoord ... de vuile schoft ...’

De omstanders wijken uiteen om een stapvoets rijdende lijkwagen door te laten, die stilhoudt voor het huis. Zijn hart steekt en het bonst tegen zijn slapen. Als hij het afzetlint nadert, houdt een agent hem tegen. Agenten en hulpverleners lopen af en aan. Een aantal van hen houden de omstanders op afstand en vraagt ze door te lopen, maar er komen alleen maar mensen bij.

De jongen spreidt zijn armen en schreeuwt naar de lucht:

‘Karsten, gore klootzak, waar ben je?!’

De woorden galmen na in zijn hoofd en de wereld om hem heen vervaagt. Nooit meer zou hij haar het huis horen binnenstormen, achter haar de deur in het slot horen vallen en haar horen roepen: ‘Joehoe, ik ben thuis!’ Nooit meer haar handen plagerig voor zijn ogen: ‘Wie ben ik?’ Nooit meer de muziek van ABBA die uit haar krakerige boxen schalt. Nooit meer ...

Een van de agenten komt naar hem toe en probeert hem te kalmeren. Zijn benen weigeren hem nog langer te dragen. Hij zakt ineen en schreeuwt het uit, tot er zwarte vlekken voor zijn ogen dansen.

CHARLIE, CHARLIE

vrijdag 13 april

‘Je had die droom beter voor je kunnen houden,’ zegt Fenneke, knipperend tegen het felle zonlicht.

Merthe staart haar aan. ‘En Anouk in de waan laten dat die zogenaamde vriend van haar een toffe gast is? Die kerel gaat vreemd, geloof me nou.’

‘Het was toch maar een droom?’

Met een zucht draait Merthe haar gezicht terug naar de zon en ze drukt haar rug nog iets steviger tegen de warme schoolmuur. Ze zwijgen en luisteren naar het geroezemoes van hun medeleerlingen van het Nieuwlandcollege, die in groepjes verdeeld over het schoolplein staan. Direct na de pauzebel zijn ze door het heerlijke voorjaarsweer naar buiten gelokt.

‘Heb je Buitelaar al zien staan?’ Fenneke wijst in de richting van de fietsenstalling. ‘Met zúlke melkflessen onder zo’n kort rokje.’

Merthe draait haar hoofd. Vlak bij de stalling staat hun lerares Nederlands te smoezen met Thomas, de nieuwe stagiair maatschappijleer. Ze staat opvallend dicht bij hem, alsof het haar niet kan schelen dat ze wordt bespied.

Thomas’ mond vertrekt in een wrange glimlach als mevrouw Buitelaar haar hand op zijn schouder legt en breeduit naar hem lacht. Gegeneerd kijkt hij om zich heen.

‘Arme Thomas,’ zegt Merthe.

Fenneke giechelt. ‘Zullen we hier ons brood opeten? Dan hoeven we niets te missen van die twee.’

‘Goed plan, ik haal onze rugzakken.’

‘Vraag dan gelijk of Anouk komt.’

Merthe schudt haar hoofd. ‘No way! Zolang ze zo lullig blijft doen, heb ik geen zin in haar.’

‘Maar hoe kun je nu zo zeker weten dat je droom klopt?’